

8. DAN CAMINA

En korak naenkrat

Sreda, 30. avgusta 2017

Tik nad Nájero [náhero], kjer je kdove kdo v strmo steno iz mehkega kamna izklesal številne jame, da so videti kot kakšen čebelnjak nad mestom, smo se pod večer usedli med travne bilke in praznovali mašo. Toda tokrat je bila to bolj nemirna maša. Hitel sem, ker nam je v obraz pihal močan veter in se je na obzorju kar meglilo od močne nevihte. Dežja pa nato kljub temu še celo uro v Nájeri [náheri] sploh ni bilo ...

Veliko me je naučila ta zakasnjena nevihta. Pravzaprav sem bolj prestrašen človek, kot se zdi. Veliko stvari me skrbi. Vsak dan pregledam vremensko napoved za več dni naprej. Prestrašen pogledujem proti nebu in hitim maševati. Preden sem šel, sem se bal, da ne bi česa pozabil. In na poti iz Logroña [logronja] do Nájere [náhere], ki se vije med neskončnimi vrstami trt, na blago vzpenjajočih se poteh, posutih z velikimi okroglimi kamni, sem tarnal nad svojim strahom. Vse me skrbi, tudi nesmiselne skrbi, ki nimajo nič z današnjim dnem: recimo to, kakšen bom čez kakšno leto, ko bom spet padel v pastoralne tirnice, če me ne bo vse to spremenilo v nekoga, kakršen ne bi bil rad.

Kako sem neumen! A takšnih skrbi in strahov si človek nalaga neskončno veliko, vsak dan, kar naprej: kaj, če bo danes

dež, kaj, če ne bom zmožel do Santiaga, kaj, če bom na poti zbolel, kaj, če bom nekoč izgubil službo, kaj, če me v poklicu čaka kriva obtožba, kaj, če ne bom naredil izpita, kaj, če ne bo šlo tako, kot sem si zamislil, kot si želim ... Vse to zato, ker hočem biti gospodar svojega sveta in svojega življenja, malodane bog, bi rekel. In vse dokler bomo hoteli biti bogovi svojega življenja, nas bo prihodnosti strah. Ker je ta pretežka za človekova pleča.

Jezus pa pravi: »Ne skrbite« (Mt 6,25).

Mravlja ne more dvigniti skale, niti ji ni treba, dovolj je, da nese zrno, za takšna bremena je bila ustvarjena. In človek je bil ustvarjen z dvema nogama, da, samo z dvema. In nič ni narobe s tem. Camino me počasi uči, da je najbolje hoditi in živeti po en korak naenkrat, samo en korak in nič več kot to. Če preveč hitiš, se ti to maščuje z vsaj kakim žuljem, če ne še s čim hujšim, o tem me prepričuje že toliko in toliko romarjev okoli mene, ki so na poti pretiravali. Potem pa gledaš povita kolena in čez cel podplat velike žulje. Je pač tako, da ko ti enkrat uspe v enem dnevu narediti trideset kilometrov, kot smo jih danes, hitro postaneš požrešen in bi rad hodil hitreje in hitreje. Rad bi čim prej dosegel cilj. Pa ne gre. Camino je daljši, kot si misliš. In je prav, da je tak.

Pri sebi naštevam veliko slabosti, pravzaprav vedno več. Ne samo o strahovih, tudi o svojem obnašanju, tudi o svoji sebičnosti bi lahko na široko razpredal, toliko spoznanj se nabere v teh tihih urah med nami. In rad bi rešil vse hkrati in čim prej. Pa ne gre. Počasi je treba. En korak naenkrat. Zato je camino tako zdravilen. Ker traja. In prehodiš ga lahko samo tako, po en korak naenkrat.

Marija, nauči me živeti življenje danes, nauči me prepuščati se Bogu, kakor si se mu prepustila ti. Pomagaj mi, da pridem do istega spoznanja, ki si ga morala imeti ti, da si rekla: »Da.« Da je Bog dober in me ima rad. Zato se mu lahko prepustim. Amen.